

My Blood
Approves

A vér szava

fine
selection

AMANDA HOCKING

A m a n d a H o c k i n g

My Blood Approves

A vér szava

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

1

JANE VÁLLA CSUPA LIBABŐR VOLT. Toporgott, részben a hideg miatt. Állította, hogy csak a klub előtt kígyózó hosszú sor miatti idegességében áll egyik lábáról a másikra, és hogy a láncdohányzás melegen tartja.

– Mindjárt felrobbanok – mondta, majd a nedves járdára pocintette a csikket, és dühösen eltaposta a magas sarkú csizmájával.

– Mi lenne, ha fellőnének a pizsit? – javasoltam.

Mivel hamis személyi igazolványaink közel sem voltak annyira meggyőzőek, mint Jane kapcsolata ígérte, és tudtam, hogy ez lesz ma a harmadik klub, ahonnét elküldenek – *ha* egyáltalán eljutunk a bejáratig.

Mivel bulizni indultunk, hagytam, hogy Jane öltöztessen fel, így egyrészt minden cucc pocskul állt rajtam, másrészt a minnesotai estéhez képest túl lenge volt. Sűrű köd ereszkedett az utcára, de Jane sem vacogni nem volt hajlandó, sem beismerni, hogy legalább egy kicsit zavarja a hideg. Az volt a terve, hogy a sárga földig issza magát, aztán összejön valami vadidegennel – márpedig ilyenkor semmi más nem érdekelte.

– Szó sem lehet róla! – rázta meg a fejét. – Érzem, hogy ez a hely jó lesz.

– Már éjfél is elmúlt, Jane – mondtam, és egyik lábamról a másikra álltam, mivel a cipőm, ami igazából az övé volt, rettenetesen szorított.

– Táncolni akarok meg hülyeségeket csinálni! – nyafogta, és a nyafogástól még tizenhét évesnél is sokkal fiatalabbnak tűnt, ami tovább rontotta az esélyeinket a bejutásra. – Ne csináld már, Alice! De hát erről szól a fiatalság!

– Nagyon remélem, hogy nem – motyogtam magam elé. Nem tűnt jó mókának órákig sorban állni, hogy aztán elhajtsanak. – Figyelj, megígérem, hogy jövő hétvégén megint megpróbáljuk. Addig több időnk lesz, és szerzünk jobb személyiket.

– Még piám sincs – mondta, és láttam rajta, hogy kezd összeomlani.

– Majd szerzünk valahol – mondtam.

Jane-nek körülbelül annyira esett nehezere alkoholhoz jutni, mint nekem vízhez. Semmi oka nem volt panaszkodni. Akárhova ment, ott előbb-utóbb biztosan kitört a mulatozás.

– Oké – sóhajtotta, miközben kilépett a sorból, és a ragyogó fényeknek meg a részegen cigarettázó embereknek hátat fordítva elindult a lakásom irányába. – De jössz nekem eggyel.

– Miért jönnék neked eggyel?

– Mert miattad megyek haza korán.

Még csak pár métert tettünk meg, de nem bírtam tovább. Megálltam, és levettem a kölcsöncipőt. Inkább gyalogolok mezítláb a mocskos aszfalton, mint hogy újabb vízhányagokat növezzek a lábamra. Biztos voltam benne, hogy bele fogok lépni egy rágóba vagy valamibe a friss sebeimmel, és vagy tífuszt vagy veszettséget szedek össze, de még mindig ez tűnt a legjobb lehetőségnek.

Elég messze jártunk már a szórakozóhelyektől, és kezdett elnéptelenedni a környék. Tudtam, hogy két, magányosan sétáló kamaszlány számára Minneapolis belvárosa nem éppen a legbiztonságosabb hely.

– Foghatnánk egy taxit – mondtam.

Jane kurta fejcsóválással vetette el az ötletet. Kevés pénzünk volt, és tudtuk: minél tovább sétálunk, annál kevesebbet kell majd fizetnünk a kocsióért. Én a Loring parknál laktam, ami valójában nem volt túl messze, de ahhoz, hogy hazagyalogoljunk, nagy távolság volt.

Egy zöld-fehér taxi suhant el mellettünk. Vágyakozva pillantottam utána.

– Különben is ránk fér egy kis testmozgás – mondta Jane, miután észrevette, milyen arcot vágtam.

Nem tudom, miért vettem részt újra meg újra a kis expedícióiban. Ő ezeket mindig sokkal jobban élvezte, mint én, ráadásul a kevésbé dögös barátnő szerepe sem tartozott álmaim alakításai közé.

– De fáj a lábam – mondtam.

– A szépségért...

– ...szervenedni kell, igen, tudom – fojtottam belé a szót morogva.

Jane rágyújtott egy újabb cigire, és némán lépdeltünk egymás mellett. Tudtam, hogy duzzog a klub miatt, és valami izgalmas kalandon töri a fejét, amibe engem is belerángathat, de elhatároztam, hogy ezúttal nem dőlök be neki.

Miután lassan elhalt mögöttünk a Hennepin sugárút forgalmának moraja, lépések zaja ütötte meg a fülemet. Jane szemlátomást nem vett tudomást a dologról, de én képtelen voltam megszabadulni az érzéstől, hogy követnek minket.

Aztán felgyorsultak, hangosabbak és nehezebbek lettek a léptek. Ziháló légzés és fojtott férfisuttogás társult hozzájuk.

Jane rám pillantott, és a szemében megvillanó pánikból tudtam, hogy ő is hallotta. Kettőnk közül ő volt a bátrabb, így óvatosan hátrapillantott a válla fölé.

Meg akartam kérdezni, mit látott, de nem volt rá időm: Jane szó nélkül elkezdett rohanni. Nem volt szükségem ennél egyértelműbb válaszra. Próbáltam utolérni, de nem volt rajtam cipő, neki pedig esze ágában sem volt lassítani.

Egy parkolóház állt az utca végén. Jane berohant a házba, én pedig utána. Biztosan találhattunk volna jobb helyet, olyat például, ahol van egy csomó ember, de ő inkább egy félhomályos mélygarázst választott.

Óvatosan én is hátrapillantottam. A sötétben csak négy nagydarab férfi körvonalait tudtam kivenni. Mikor észrevették, hogy őket nézem, az egyikük elkezdett füttyögni.

Továbbfutottam, de ekkor észrevettem, hogy Jane eltűnt. Mivel nem nagyon működik a „küzdj vagy fuss” ösztönöm, mozdulatlaná merevedtem.

– Itt vagyok! – sziszegte Jane, de a parkolóház szörnyen visszhangos volt ahhoz, hogy megállapíthassam, merről jön a hang. Csak álltam a sárgán pislákoló villanykörte alatt, és reménykedtem benne, hogy a halálom gyors lesz és fájdalommentes.

– Hé, kislány! – szólt az egyik fiú. A hangja minden volt, csak nem barátságos.

Szembefordultam velük. Mivel már nem futottam, ők is lelassítottak, és kényelmes léptekkel közeledtek felém.

– Mindig elfutsz a mulatság elől? – kérdezte egy másik. Társai ellenállhatatlanul viccesnek tarthatták a kérdést, mivel nevetésük megtöltötte a parkolóházat.

Éreztem, ahogy a tarkómon feláll a szőr. Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, vagy legalább felsikoltsak, de nem jött ki rajta hang. Egy hideg víz- és olajtócsában álltam, és a fejem fölött villódzó lámpa pedig ebben a pillanatban döntött úgy, hogy örökre kialszik.

Becsuktam a szemem, mert még véletlenül sem akartam végignézni, amit tenni fognak velem. Amazok közben fesztelenül csevegtek, nevetgéltek, és gusztustalan tréfákat sütöttek el. Tudtam, hogy meg fogok halni.

Ekkor valahol a hátam mögött megcsikordult egy autó gumija a betonon, amire én még szorosabban lehunytam a szemem.

2

— **H**É! TI MEG MIT MŰVELTEK? – kiáltotta valaki. A hangjából tudtam, hogy nem a kínozóm közé tartozik, ezért kinyitottam a szemem.

– Mi közöd hozzá? – horkantotta egy nagydarab, tetovált fickó, és tett egy tétova lépést hátrafelé. Egy autó állt meg a jobbomon lévő parkolóhelyen, fényszórói belehasítottak a garázs sötétjébe.

– Jobban tennétek, ha lelépnétek – szólt az új hang.

Rápillantottam, de az árnyékban csupán annyit láttam, hogy rózsaszín pólót visel.

Tett egy lépést előre, amitől támadóim továbbhátráltak. Aligha voltak elég gyorsak, mivel a következő pillanatban csak annyit láttam, hogy egy elmosódott, rózsaszín folt száguld felénk.

Nem akartam hinni a szememnek. A sötétség és a félelem lehetett az oka, de úgy láttam, mintha a rózsaszín póló emberfeletti gyorsasággal mozogna, és egymás után kihajítaná a kiáltozó pasikat a parkolóból.

Pislogtam néhányat, és mire kinyitottam a szemem, már senki nem volt a garázsban.

Legalábbis ezt hittem. Aztán felvillant a fejem fölött lévő lámpa, és a rózsaszín pólós srác ott állt mellettem. A póló elején a következő felirat állt nagy, fekete betűkkel: „Az igazi férfi rózsaszínt visel.”

Idősebbnek tűnt nálam, talán a húszas évei elején járhatott, és sem különösebben magas, sem különösebben kigyúrt nem volt. Tulajdonképpen inkább szálas karcsú volt, mint izmos, és el sem tudtam képzelni, mivel sikerült elijesztenie azokat a szemeteket.

Nyílt és barátságos volt az arca, és olyan kedvesen mosolygott rám, hogy bár néhány perce még a halál torkában voltam, én is visszamosolyogtam rá.

– Jól vagy? – kérdezte, és alaposan végigmért.

– Jól – feleltem, de mintha nem az én hangom szólt volna a számból. – Megmentetted az életemet.

– Nem kellene egyedül az utcán mászkálnod – felelte, teljesen figyelmen kívül hagyva, hogy hőstettet vitt véghez.

Erről eszembe jutott Jane. Valamennyire haragudtam rá, amiért meg sem próbált megmenteni, de aztán arra gondoltam, hogy én sem csináltam semmit, és hogy nem helyes, ha másoktól többet várunk el, mint amennyit saját magunktól.

– A barátnőm, Jane is itt van valahol.

– Két lány? – vont a srác a szemöldökét.

– Azt hiszem, nála van gázspray – próbáltam menteni a dolgot.

– És hol van ez az állítólagos barátnőd? – kérdezte, miközben körbefordult, és tekintetével végigpásztázta a parkolót. Végül a garázs túlsó végében parkoló furgonra mutatott. – Azt hiszem, ott van.

– Hol? – kérdeztem, és akármennyire is meresztettem a szemem, semmit nem láttam.

– Ott – ismételte meg, és tett egy lépést a mellettem álló fekete Jetta felé. – Gyere! Odamegyünk, felszedjük, aztán hazaviszlek benneteket.

Megkerültem az autót, és közben egyetlenegyszer sem merült fel bennem, hogy tiltakozzak. Valamiért úgy éreztem, megbízhatok benne.

Ráadta a gyújtást, amitől felharsant az autómagnóból a Weezer, én pedig a műszerfal kékes fényénél alaposabban meg tudtam nézni magamnak. Hibátlan volt a bőre, a haja viszont nem is lehetett volna kócosabb.

Keresztülhasítottunk a parkolón, én pedig abbahagytam a stírölését, és kinéztem az ablakon. Jane valóban ott lapított a fehér furgon mögött, és arra gondoltam, vajon volt-e annyi esze, hogy hívja a rendőrséget.

Odagördültünk mellé, és a fiú letekerte az ablakot.

– Jane? – kérdezte.

Arra számítottam, hogy Jane minimum halálra rémül, de azon sem csodálkoztam volna, ha felpattan és elrohan. Ő azonban csak nagyon furcsán nézett a srácre. Mintha csodálta volna.

– Helló – mondta, és bár biztos voltam benne, hogy flörtölni próbál, ez nem a szokásos pasizós hangja volt.

– Figyelj, Jane – mondtam, amikor úgy láttam, Jane összesen annyira képes, hogy a lábát a betonhoz, tekintetét pedig a fiúra szegezi.

– Azt mondta, elvisz minket. Szállj be a kocsiba!

– Oké – mosolygott a srácre, majd becsusszant a hátsó ülésre.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Remekül – mondta, miközben továbbra is szájátva bámulta a fiút. – Ki a barátod?

– Fogalmam sincs – ismertem be.

– Jack vagyok – világosított fel minket a srác. – Te pedig Jane – tette hozzá, majd felém fordult. – És te?

– Alice-nak hívnak.

– Nem tudom, ti hogy vagytok velem, de nekem nagyon jólesne most egy csésze kávé – mondta Jack, majd sebességbe tette a kocsit, és mielőtt bármelyikünk válaszolhatott volna, kilőtt a parkolóból.

Nem úgy tűnt, mint aki tényleg választ vár a kérdésre, de ha így is lett volna – egyikünk sem tiltakozott volna az ötlet ellen.

– Nagyon jó a kocsid – mondta Jane azon az émelyítően negédes hangján. Jack nem válaszolt semmit, és a csend néhány perc után kezdett kínessá válni.

– Ez Weezer? – kérdeztem, csak hogy mondjak valamit.

– Aha – bólintott Jack.

– Nagyon szeretem tőlük a „Pork 'n Beans”-t – mondtam, és amint kiejtettem a számon a dal címét, Jack már oda is léptette a CD-t.

– Voltam a koncertjükön, mikor a Motion City Soundtrackkel turnéztak – mondta Jack.

– Tényleg? – kérdeztem, ügyet sem vetve a bosszús pillantásra, melyet Jane lövellt felém. – Nagyon bírom őket. Milyenek élőben?

– Nem rosszak – vontam meg Jack a vállát, majd bevágódott egy éjjel-nappal nyitva tartó étkezde parkolójába.

Miután kiszálltunk a kocsiból, Jane gyorsan odacaplatott Jack mellé, és belékarolt. Jack szemlátomást nem örült a dolognak, de nem is húzódott el.

Az utcai lámpák éles fényében újra végigmértem a megmentőnket. A rózsaszín pólóhoz Dickies rövidnadrág dukált, deszkás zoknival és világoskék Converse cipővel. Inkább emlékeztetett vattacukorra, mint azokra a fiúkra, aki be szoktak jönni Jane-nek.

– Ó, a francba – mondtam, miután lepillantottam mocskos, csu-pasz lábfejemre. Olajos volt, teli vízhólyaggal, és egész egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt, hogy a puffedt lábujjaimat visszapréseljem Jane magas sarkújába.

– Mi az? – kérdezte Jack, és tekintetével követte a tekintetem. – Ó! Csak nincs rajtad cipő.

– Így nem mehetek be. – Elképzelhetetlennek tűnt, hogy mezítláb menjek be a kajáldába.

– Miért nem vársz meg minket a kocsiban? – kérdezte Jane önelégtült mosollyal az arcán. Közelebb hajolt Jackhez, ő azonban kiszabadította magát Jane karjából, és ellépett tőle. Jane-t kissé megviselte a kudarc, de tudtam, hogy nem adja fel ilyen könnyen.

– Nem lesz semmi baj – mondta Jack. – Teszek róla, hogy ne akadémikuskodjanak.

– Mégis hogyan? – kérdeztem, de már meg is győzött. Végül is a saját szememmel láttam, ahogy elkergetett egy csapat gonosztevőt. A Denny's éjszakai műszakjának nyilván esélye sem lenne.

Végül minden úgy történt, ahogy Jack megjósolta, és senki sem vette észre, hogy nincsen rajtam cipő. Pontosabban engem és Jane-t nem vett észre senki. A pincérnő ugyanis egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Jackről.

Ő ült le elsőként, aztán következett Jane, aki olyan szorosan tapadt az oldalához, hogy Jack egészen nekipréselődött az ablaknak. Én velük szemben huppantam le. Jack rákönyökölt az asztalra, és oda fordult felém.

– Mit hozhatok? – kérdezte a pincérnő.

– Csak kávé – felelte Jack. – Vagy ti kértek mást is?

– Jó lesz a kávé – mondtam. Kicsit éhes voltam, de nem akartam előtűk enni.

– Biztosan nem vagy éhes? – kérdezte Jane, és végigsimított Jack karján. A srác gyakorlatilag hátrahőkölt az érintéstől.

– Nem – sóhajtott Jack. Majd, mintha csak magának mondaná, halkán hozzátette: – Bárcsak az lennék!

– Tessék? – hajolt közelebb a pincérnő.

– Semmi – mosolygott rá Jack. – Csak kávé kérünk.

– Köszönjük – mondtam az asztalnál ácsorgó pincérnőnek, ő pedig távozott, hogy kihozza a rendelést.

– Köszí, hogy megmentettél minket – préselte oda magát Jane Jackhez. – Ha gondolod, szívesen meghálálom valahogy.

Éreztem, hogy valami nagyon nincsen rendben, de képtelen voltam rájönni, micsoda. Jacknek olyan napbarnított volt a bőre, mint-ha a tengerpartról jött volna, amivel – tekintve, hogy március volt, és Minnesotában jártunk – meglehetősen szokatlan látványt nyújtott. A szeme furcsa kékesszürke volt, és ez meg az egész lénye valahogy ijesztően kislíus volt, de ettől eltekintve semmi olyat nem vettem észre rajta, ami önmagában nagyon vonzó lett volna.

– Te valami híresség vagy? – futott ki a számon, amitől Jane úgy zavarba jött, hogy én már nem is fáradtam azzal, hogy elvörösödjek.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Jack zavarodottan.

– Mindenki minket bámul. Vagyis téged – javítottam ki magam.

Jack megvonta a vállát, és lepillantott az asztalra. Úgy tűnt, mint akit nem érdekel annyira a dolog, hogy körbenézzen és leellenőrizze, igazam van-e.

– Nem vagyok híres – felelte végül, és úgy tűnt, mint aki még mondani akar valamit, ám ekkor megjelent a pincérnő a három bögrével és a teli kávéskannával.

– Hozhatok még valamit? – kérdezte.

– Köszönjük, nem – förmedt rá Jane, és a tenyerét birtokló mozdulattal Jack combjára tette, és egész addig ott hagyta, amíg a nő el nem ment.

– Ki vele! Mi folyik itt? – kérdeztem, és közelebb hajoltam, hogy ne kelljen olyan hangosan beszélnem.

– Nem tudom – mondta Jack, és teletöltötte a bögréjét, aztán az enyémet, végül Jane-ét. – Kérsz tejszínt vagy cukrot?

– Mind a kettőt.

Magam is el tudtam volna készíteni a kávémat, de azt hiszem, szerette volna elfoglalni magát valamivel, mintha abban bízna: így kevésbé lesz feltűnő, ha nem válaszol a kérdéseimre. Beleöntött egy tejszínt és két zacskó cukrot a bögrémbé, a sajátjába belekevert egy tejszínt, aztán hátradőlt az ülésen.

– Én is tejszínnel és cukorral iszom – közölte Jane, mire Jack odatolta elé a kávétejszínnel és cukrozacskókkal teli tálát.

– Tehát nem vagy celeb – mondtam, mivel elhatároztam, hogy nem hagyom ennyiben a dolgot.

– Biztosíthatlak róla, hogy nem vagyok celeb – mosolyodott el Jack. Világbajnok mosolya volt – ezt el kellett ismernem.

– Valahogy mégis olyan ismerősnek tűnsz – mondtam.

– Tudom, oké? – Az arcán ugyanolyan zavarodottság tükröződött, mint az enyémen.

– Szóval honnan ismerlek? – kérdeztem, de amint kimondtam, máris tudtam, hogy ez szinte kizárt. Mégis, volt valami letagadhatatlanul ismerős az arcában.

– Az lehetetlen – rázta meg a fejét.

– Hogyhogy lehetetlen? – kérdeztem. – Most költöztél csak ide, vagy mi?

– Ez eléggé bonyolult – mondta, majd megfogta a bögréjét. Úgy tett, mint aki inni szeretne, de végül nem emelte fel az asztaltól.

Jane ezalatt beletörődően kortyolgatta a kávéját, és hallgatta, amit beszélünk. Mikor végzett az első bögrével, újra töltött magának.

– Mi lehet ebben bonyolult?

– Az, és kész – mondta Jack, és újra rám villantotta azt a csodálatos mosolyát.

Megmagyarázhatatlan módon egyszerre nézett ki tizenöt évesnek és olyanak, aki idősebb nálam. A szemével nem stimmel valami. A szeme egyszerre volt nagyon fiatal és nagyon öreg.

– Hány éves vagy? – szegeztem neki a kérdést.

Legnagyobb meglepetésemre Jack felnevetett, és én újabb hihetetlen felfedezést tettem: egyértelműen neki volt a legnagyobb nevetése az egész világegyetemben. Csodálatosan tisztán és tökéletesen csengett.

– És te hány éves vagy? – vágott vissza vigyorogva.

– Én kérdeztem először – dőltem hátra a széken. Keresztbe fontam a karomat, amitől Jackre újra rátört a nevetés.

– Az nem számít – mondta. – Te kíváncsibb vagy.

– Tizenhét vagyok – sóhajtottam.

– Én meg huszonnégy – mondta Jack, és fanyarul elmosolyodott.

– Nem furcsa kicsit, hogy két tizenhét éves lánnyal lógsz? – kérdeztem.

A józan ész szabályai szerint nem volt rendben, hogy egy huszonnégy éves srác ismeretlen kamaszlányokat szedjen fel. Mégis, ahogy itt ültünk vele a bokszbán, olyan magától értetődőnek és biztonságosnak tűnt az egész.

– Én sokkal érettebb vagyok a koromnál – vetette közbe Jane.

– Ha jól emlékszem, megölettétek volna magatokat, ha éppen nem járok arra. – Jack továbbra is az asztalon könyökölt, és most kissé közelebb hajolt hozzám. – Amúgy meg mit kerestetek ott?

– Megpróbáltunk bejutni egy klubba, de iszonyatosan fáj a lábam, és haza akartam menni.

Jack rám pillantott, és volt a tekintetében valami hozzá nem illő komolyság. Aztán megrázta a fejét, és töltött a bögrémbe.

– Melyik klubba próbáltatok bejutni? – kérdezte, miközben megcukrozta a kávémat, és beleöntötte a tejszínt. A sajtója továbbra is érintetlenül állt az asztalon, de inkább nem mondtam semmit.

– Nem tudom – vontam meg a vállam. Egyszerűen csak hagytam, hogy Jane rángasson magával, ahová akart, és közben reménykedtem, hogy az este végén sikerül egy darabban hazajutnom. – És te mit csináltál a belvárosban? Buliztál?

– Nem mondhatnám – rázta meg a fejét. – Próbáltam... ennivalót szerezni.

– Éjfélkor? – vontam fel a szemöldököm.

– Én amolyan éjszakai bagoly vagyok – mondta, és erről eszébe juthatott az idő múlása, mert a falon lógó órára pillantott, és így folytatta: – Későre jár. Itt az ideje, hogy hazavigyelek benneteket.

– Én egyáltalán nem vagyok álmos – csiripelte Jane, ám pechjére én nagyon is az voltam.

A kávé és a korábbi adrenalinfröccs ellenére minden tagomat átjárta az ólmos fáradtság. Szívesen lógtam volna még Jackkel, de a testem – főleg a lábam és a bokám – makacsul tiltakozott.

– Én mindjárt beajulok – mondtam, majd nyomatékosításképpen ásítottam egy nagyot.

Hiába próbáltam fizetni, Jack mindhármunk kávéját kifizette. Mivel az egész csak pár dollárba került, és fáradt is voltam, viszonylag hamar megadtam magam.

Mikor megpróbáltam felállni, úgy éreztem, hogy a lábam menten felmondja a szolgálatot, de aztán valahogy sikerült állva maradnom. Egy másodpercig azt hittem, Jack mindjárt felkap, és kivisz a kocsihoz. Alighanem Jane-nek is ez juthatott az eszébe, mivel gyorsan befurakodott közénk.

Amint beültem Jack kocsijába, elnyomott az álom. Arra még emlékszem, hogy megkérdezi, kit vigyen haza először, aztán már csak akkor tértem magamhoz, mikor lefékezett a házunk előtt. Jane nem volt a kocsiban, amiből arra következtettem, hogy őt tette ki először. El sem tudtam képzelni, honnan tudja, hol lakom, de ez akkor nem is igazán érdekelt.

Otthagytam Jacket a ház előtt, és felmentem a lakásba. Szerencsére anya csak reggel hét után volt várható, addig dolgozott, az öcsém, Milo, pedig már a szobájában aludt.

Leszenvedtem magamról a nevetséges göncöket, amiket Jane rám aggatott, és belebújtam egy XXL-es pólóba. Megfogtam a telefonomat, és azzal a határozott szándékkal, hogy felteszem tölteni, elindultam a konnektor felé, de még mielőtt odaértem volna, rácsuklottam az ágyra.

Az alvás és az ébrenlét határán voltam, mikor a kezemben megrezdült a telefon, és egyetlen pillanat alatt kiverte az álmat a szememből.

Szép álmokat. Ez állt az SMS-ben Jacktől, én pedig éreztem, hogy hevesebben kezd verni a szívem. Amíg aludtam a kocsiban, valahogyan megszerezte a számomat, az övét pedig elmentette a telefonomba.

Más körülmények között ijesztő lett volna a dolog, de most örömet és megkönnyebbülést éreztem. Kikapcsoltam a mobilt, letettem az ágy mellé, és azonnal álomba zuhantam.

3

REGGEL GYÖTRŐ LÁBFÁJÁSRA és Jane tízmilliomodik SMS-ére ébredtem. Az üzenetek mind Jackről szóltak, én pedig úgy éreztem, később is ráérek válaszolni.

Fölvettem egy melegítőalsót, aztán kibotorkáltam a fürdőszobába, hogy teletömjem magam fájdalomcsillapítóval, bekenjem a lábamat gyulladáscsökkentő kenőccsel, és bekötözsem a sebeimet.

Magam sem akartam elhinni, de még csak délután két óra volt. Ez azt jelentette, hogy anya még javában alszik. Éjszakás diszpécserként dolgozott a St. Paul Kórházban, így általában embertelen időpontokban ért haza, aztán átaludta az egész napot.

Milo viszont igazi kis stréber volt, valószínűleg már éjfél előtt lefeküdt, és kilenckor már fel is kelt.

Nagy nehezen elvergődtem a nappaliig. Milo a számítógép előtt ült, és fogadni mertem volna, hogy hiába van tavaszi szünet, az én kisöcsém biztosan valami iskolai feladaton ügyködik éppen. Tizedikes gimnazista volt, de a társasági élete akár egy csecsemőé. Igazán lesújtó volt arra gondolni, hogy én vagyok a menő a családban.

– Neked meg mi bajod? – pillantott rám Milo.

– *Neked* mi bajod? – vágtam vissza frappánsan.

Kimentem a nappaliból nyíló apró konyhába, és megtöltöttem egy müzlistálat Flintstones gabonapehellyel. (Bár az ellenőrző

kísérletek még váratnak magukra, felfedeztem, hogy egy Gatorade, egy tál Flintstones gabonapehely és egy aszpirin tökéletesen megszünteti a másnaposságot.)

Milo nyilván észrevette, hogy a csodaszeremet készítem, mert megkérdezte:

– Másnapos vagy?

– Valami olyasmi – feleltem, mert határozottan úgy éreztem magam.

A gabonapehellyel és citromos-lime-os sportüdítőmmel a kezemben ledőltem a kanapéra, és rákészültem, hogy a *Bolondos dallamok*kal vagy a *Lifetime* csatorna valamelyik iszonyatos filmjével gyógyítom tovább magam (ez volt ugyanis a másnaposság-kúra második része).

– Mikor jöttél haza tegnap? – kérdezte Milo némi nehezteléssel a hangjában.

Az öcsém másfél évvel fiatalabb volt nálam, mégis neki jutott a szülői szerep kettőnk kapcsolatában. Mivel anya mindig dolgozott, apa pedig már a kezdetekkor sem volt jelen az életünkben, talán szükség is volt arra, hogy egyikünk magára vállalja ezt a feladatot.

– Nem tudom – árultam el az igazat. Próbáltam gondolkodni, de nem emlékeztem.

Gyakorlatilag egyetlen percre sem voltam magamnál, miután elmentünk az étteremből. Halványan emlékeztem Jack SMS-ére, és úgy saccoltam, nagyjából kettő-három óra között kaphattam.

– És hogy telt az este? – kérdezte, és már nem tett úgy, mintha csinálna valamit a gépen, hanem felém fordította a székét.

Sötétbarna szemében a kíváncsiság és aggodalom keveréke tükröződött, mintha félig-meddig arra számítana: mindjárt bevallom, hogy kipróbáltam a heroint, vagy pénzért árultam a testem.

– Sehogy – vontam meg a vállam.

– Sehogy? – vonta fel a szemöldökét, amitől idősebbnek tűnt a koránál. Ha nem lenne az a kis bébiháj az arcán, bárki azt hihetné, hogy bátyám.

– Sehová nem engedtek be – magyaráztam teli szájjal. – Úgyhogy csak járkáltunk egyik helytől a másikig, míg totál kikészült a lábam, úgyhogy hazajöttem.

– Jane nem rángatott el valami buliba?

– Nem.

– Furcsa, hogy egy egész éjszakát kibírt vodka és szex nélkül – jegyezte meg Milo.

– Az élet csupa meglepetés. – Az összes gabonapelyhet felfaltam, úgyhogy kiittam a szivárványszínű tejet a tálból, és reménykedtem, hogy Milo leszáll a témáról. – Mit csinálsz ma?

– Ezt – vontam meg a vállát. – És te?

– Ugyanazt. – Letettem a tálat az asztalra, és hátradőltem a kanapén. – Megy a *Lifetime*-on egy film a szexfüggőségről. Nem érdekel?

– Dehogynem – mondta, miközben felkelt a számítógépasztaltól, és áttelepedett a kanapé másik végére.

Én kinyújtóztam, és az ölébe tettem elgyötört lábamat. Kérdezni akart valamit a sebeimről, de aztán egyetlen szóval meg is válaszolta saját, ki nem mondott kérdését: – Jane.

Mindketten tudtuk, hogy életem minden problémájának ő az okozója.

A délutánt a kanapén heverészve töltöttük, és megajándékoztuk magunkat egy *Lifetime* mozimaratonnal. Anya közben felkelt, lezuhanyozott, és rögtön el is ment dolgozni. Azt mondta, túlóráznia kell, de nem voltam biztos benne, hogy tényleg így van.

Gyakran éreztem azt, hogy egyszerűen csak nem szeret a lakásban lenni. Kicsit olyan volt, mintha Milo és én kettesben éltünk volna itt-hon. Mi vásároltunk be, mi főztünk, mi takarítottunk, mi mostunk és a többi. („Mi” alatt főleg Milót értem. De azért én is besegítettem. Néha.)

Kilenc körül végre rászántam magam, hogy lezuhanyozzak. Mikor bementem a ruhámért a szobámba, láttam, hogy az asztalon vadul villog a telefonom. Egész nap rá sem néztem, mivel nem akartam Jane-re gondolni, de tudtam, hogy nem halogathatom a dolgot a végteleenségig.

Legnagyobb meglepetésemre, a Jane-től érkezett üzenetkúpac alá temetve találtam egy SMS-t, amit Jack írt. Ez állt benne:

Motion City Soundtrack koncert holnap. Első sugárút. Hét óra. Megveszem a jegyeket. Jössz?

Vagyis odafigyelt, amikor tegnap megemlítettem, hogy szeretem a Motion City Soundtracket, és most elhívott egy koncertre. Az Első sugárút egy régi, belvárosi utca volt, nem messze attól a helytől, ahol ránk talált.

Tudtam, hogy ha mesélnék neki Jackről, Milóra rátörne az üldözési mánia, és mindenáron megpróbálná megakadályozni, hogy elmenjek. Márpedig teljesen fölöslegesen idegesítené magát. Jack tényleg túl öreg volt hozzám, meg amúgy is, szó sem volt randiról. Úgyhogy nem hittem, hogy ebből gond lehet.

Felsőhajtottam, aztán gyorsan megírtam a választ. *Túl sokba kerül. Már így is az adósod vagyok.*

Jack szinte azonnal válaszolt: *Butaság. A pénz nem számít. Jössz, vagy nem?*

Jó. De ne szokjál hozzá, hogy mindig te fizetsz – írtam.

Erre azt válaszolta: *Ne szokjál hozzá, hogy tiltakozol, amikor én fizetek.*

Mire én: *Nagyon vicces.* Reménykedtem, hogy megfelelően szellemesnek tűnik, amit írtam.

Jack azt írta: *Hat harminckor érted megyek. Jó lesz?*

A hat harminc szörnyen közel volt a koncert kezdetéhez, de mivel ő hívott el, belementem, hogy az ő szabályai szerint játszunk. Azt írtam hát: *Jó lesz. Akkor holnap. Köszí.*

Gyorsan elhatároztam, hogy nem szólok a koncertről Jane-nek. Persze tudtam, hogy ha ne adj' isten rendszeresen fogunk találkozni Jackkel, el kell majd mondanom neki. És Milónak is... de most még nem.

Iszonyatosan pletykás vagyok – a saját titkaimat is állandóan kifecsegem –, úgyhogy egyáltalán nem értettem, hogyan tudom magamban tartani ezt az egyet.

A következő huszonnégy órában mindent megtettem, hogy ne kelljen beszélnem Jane-nel, és hogy lepattintsam Milo puhatolódzó kérdéseit. Istenadta tehetsége volt ahhoz, hogy megéreze, ha van velem valami. Fogalmam sincs, hogyan, de mikor készülődni kezdtem, már tudta, hogy pasi van a dologban. Testhezálló kapucnis pulcsit és farmert vettem föl, elképzelnem sem tudom, melyik buktatott le.

Valahányszor egyedül hagytam éjszakára Milót, szörnyen éreztem magam. Tudtam persze, hogy már tizenöt éves, meg különben is, megtanultunk egyedül lenni, mégsem éreztem helyénvalónak a dolgot.

Nem tudta, miben sántikálok, ezért nem igazán örült, hogy elmegyek, de azért megnyugtatót, hogy primán ellesz a *World of Warcraft*-tal, és azt se veszi észre, hogy nem vagyok otthon.

Jack pontosan érkezett. Amikor megpillantottam, a büntudatot és az idegességet nyugalom és valamiféle elégedettség váltotta fel.

– Szia – mosolyodott el, miután beszálltam a kocsiba.

– Köszönöm – mondtam. – Köszí mindent.

– Mi mindent? – kérdezte értetlenül, miközben elindultunk az Ötödik sugárút felé.

– A fuvart, a jegyeket, azt, hogy megmentetted az életemet – soroltam.

– Ja, hogy ezeket – nevetett fel. – Semmiség. Tényleg.

– Lehet, hogy neked az, de én attól még lehetek hálás – magyaráztam.

– Jogos – ismerte be. – Akkor viszont szívesen.

A belvárosban elméletileg képtelenség parkolóhelyet találni, Jack-nek mégis sikerült megállnia pár száz méterre a koncert helyszínétől. Bár nyilvánvaló volt, hogy sokkal gyorsabban tudna menni, mint én, hozzám lassította a lépteit, amitől viszont nekem lett lelkifurdalásom.

Már majdnem hét óra volt, mikor a bejáratához értünk, és tudtam, hogy az egész az én csigatempóm miatt van. Mentetegetőzni kezdtem, de Jack szemlátomást nem volt kíváncsi a siránkozásomra.

Amikor megláttam a tömeget odabent, már belenyugodtam: leg hátul fogunk állni, és semmit nem látok majd a zenekarból. Ekkor azonban Jack megfogta a kezem, és elkezdett keresztülvágni velem a tömegen. Nem tudtam volna pontosan megmondani, miért, de nagyon furcsának találtam az érintését.

Sem hideg, sem meleg nem volt a bőre. Igazából... *nem volt hőmérséklete*. Bár hihetetlenül puha volt, mégis leginkább egy gyíkera emlékeztetett. A gyíkok sem képesek befolyásolni a testhőmérsékletüket, ezért mindig olyan meleg a bőrük, mint a levegő, vagy mint azé, aki hozzájuk ér.

Sikerült közel kerülnünk a színpadhoz, de mivel nem vagyok valami magas, sokkal jobban innen sem láttam. Aztán játszani kezdett

a zenekar, a tömeg megindult előre, a fejem pedig beleépült az előttem álló srác hátába.

Jacknek sikerült egy helyben maradnia, így létrehozott maga körül egy nyugodt, nyomorgásmentes kis zónát. Mikor észrevette, milyen szorult helyzetbe kerültem, fürgén felkapott és a nyakába ültetett.

Egyszerre nem tudtam másra gondolni, mint hogy majdnem ötven kiló vagyok (hogy pontosan mennyi, az most nem fontos), és hogy az biztosan nehéz. Ötven kiló az ember vállán, az bizony pokoli nehéz.

– Szólj, ha nehéz vagyok – harsogtam túl a zenét.

– Nem vagy az! – kiáltotta vissza Jack. Tudtam, hogy akkor sem mondaná meg, ha az lennék, úgyhogy inkább nem hittem el.

Az egész (amúgy nagyon látványos) műsor alatt egyszer sem gondolta meg magát, vagy tett célzást arra, hogy inkább letenne. Még akkor is a vállán ültem, mikor elkezdett szétszéledni a tömeg, és kezdtem azt hinni, hogy így fog kivinni. Ekkor azonban felemelt, és letett a földre.

– Jóságos ég! – mondtam. – Fogadok, hogy mindennap dupla adag Bajnokok Reggelijét lapátolsz be.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Jack, és közben úgy nézett rám, mintha örült lennék.

– Úgy, hogy szupererős vagy! – mondtam, és gondolkodás nélkül megragadtam a bicepszét, hogy kitapogassam a rejtett izomkötegeket, de be kell vallanom, csupán átlagos muszklikat találtam.

– Dehogyan, csak te vagy nagyon könnyű! – mondta, és elindult, mintha vége lenne a beszélgetésnek. Utánasiettem.

– Mi az ábra? – kérdeztem. Próbáltam könnyed beszélgetésbe kezdeni, hogy ne tűnjek követelőzőnek.

– Egyenlő szárú háromszög – felelte Jack.

– Mi? – Milo biztosan értette volna, de nekem nem szakterületem a geometria.

– Megkérdezted, mi az ábra, én meg azt mondtam, egyenlő szárú háromszög – magyarázta Jack szemmel tartva engem, hogy ne veszítsen el a tömegben. – Olyan háromszög, amelynek két egyenlő hosszúságú oldala van. Mondjuk, az nem is ábra. Inkább olyasmit kellett volna mondanom, mint „tabló” vagy „diagram”, de akkor azt hitted volna, hogy gizdulok, vagy butának tartalak. És még így sem tökéletes a válasz... Azt kellett volna mondani, hogy „szemléltető-eszköz”. Az lett volna a jó. *Francba!* Csak jusson eszembe legközelebb!

– Te vagy a legrejtélyesebb ember, akivel valaha találkoztam – sóhajtottam.

Kiléptünk az éjszakába. Felhúztam a pulcsim cipzárját, a kapucniját pedig felcsaptam a fejemre. A tömegnyomor és az izzadás után általában jólesik a frissítő levegő, de mivel most egész végig Jack nyakában ücsörögtem, egyáltalán nem volt melegem.

Szemlátomást Jacket sem izzasztotta meg a helyünkért folytatott közelharc, és a hideg se hatott rá. Kedvem lett volna megfogni a kezét, és megnézni, milyen meleg, de hülyén jött volna ki a dolog.

– Na, jól érezted magad? – kérdezte, miközben a kocsija felé sétáltunk.

– Jól – mondtam, és rámosolyogtam. – És te?

– Persze.

Egy jó koncert után mindig azt érzem, hogy az egész testemet elárasztja valami csodálatos bizsergés, olyan, mint az adrenalin, csak kevésbé ijesztő. Ezért, mikor kiengednek a helyről, általában

megállíthatatlanul ömlik belőlem a szó a zenéről, az emberekről meg úgy általában mindenről.

Ma este azonban hallgattam. Zsongott a fejem a benne cikázó gondolatoktól, de azoknak vajmi kevés közük volt a koncerthez, ezért inkább lakatot tettem a számra.

– Nem akartam rejtélyes lenni – szólalt meg végül Jack.

Már majdnem elértünk a kocsiig, mikor megállt, és egy pontra meredt a semmiben. Két kezét mélyen a Dickies rövidnadrág zsebébe süllyesztette, és felsóhajtott.

– Tudom, mire gondolsz. Csak... – Rám nézett, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy még mindig figyelek. Kilestem a kapucnim alól, mire elvigyorodott. – Te fázol. Szálljunk be a kocsiba!

– Ne! Először mondd el, amit akartál! – csattantam fel, és szavaim sokkal követelőzőbbnek tűntek, mint amennyire szerettem volna. Jack azonban csak nevetett, majd elkomorult az arca, és újra fixírozni kezdte az előtte lebegő pontot.

– Nem akarom, hogy totál beképzeltnek gondolj, mert nem vagyok az. Csak realista vagyok.

– Arról beszélsz, hogy minden lány megbámul? – kérdeztem. Jane-nek és a pincérnőnek is majd kiesett a szeme, és észrevettem, hogy a koncert alatt is sok lány méregette.

– Igen – mondta Jack szégyellősen. – Mindenkire... *hatással vagyok*. Rád viszont nem. És ez nagyon üdítő. Ezért vagyok most itt. Veled.

– Várj, várj, várj – intettem, és enyhe csalódottságot éreztem. – Mi van azokkal, akikre hatással vagy? Miért van ez?

– Nem tudom – mondta, és egyik lábáról a másikra helyezte a test-súlyát, amiből arra következtettem, hogy hazudik. Pontosán tudta, miért, csak nem mondta el.

– Ez nem igazságos!

– Látod? – mosolyodott el. – Ez is nagyon üdítő. Tudod te, hányan szoktak vitatkozni velem bármiről is?

– Azt hiszed, ez üdítő? Várd csak ki a végét – mondtam, és próbáltam mogorván nézni rá, de túlságosan ragadós volt a mosolya.

– Gyere – mondta, és továbbindult az autó felé. – Még a végén halálra fagysz.

– Jack! – tiltakoztam, miközben azért utánairamodtam. – Miről van szó? Kibocsátasz valami illatot, amit én nem érzékelek?

Mélységes döbbenettel a szemében pillantott végig rajtam, majd csettintett a nyelvével.

– Hogyan? Hát, igen... tulajdonképpen ráhibáztál – vallotta be.

Kinyitotta a Jetta ajtaját, majd átsétált a másik oldalra. Úgy tűnt, mint aki még mindig nem tért teljesen magához a felvetésemtől. Beugrottam a kocsiba, ő pedig így folytatta:

– Egyfajta feromon... vagy valami olyasmi.

– Várj csak! Ez olyan, mint valami betegség?

– Igen, azt hiszem – bólintott, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna.

– És pontosan milyen betegségről van szó? – faggatóztam tovább, mintha nem valami mélységesen bizalmas információról lenne szó. Volt valami Jackben, ami minden jó modort kiölt belőlem.

– Egy ritka betegségről – vetette oda foghegyről, és beindította az autót.

– Értem. És én miért nem reagálok rá?

Az jutott az eszembe, hogy talán velem van valami baj. Jack mindenre hatott, kivéve engem. Talán valami komoly baj van a szaglásommal, vagy agydaganatom van, vagy valami hasonló rettenetes kórságban szenvedek.

– Nagyon jó kérdés – mondta, miközben kikanyarodott a parkolóból, és besorolt a forgalomba.

– Igazából fogalmad sincs, ugye? – kérdeztem. – Fogalmad sincs, mitől vagyok más, mint a többiek.

– Tényleg nem tudom – ismerte be, majd rám emelte a tekintetét. – Figyelj, nem akarom, hogy ezen pörögj. Túlságosan nehéz lenne elmagyaráznom, és a... céljaink szempontjából egyáltalán nem is fontos.

– Céljaink? – hunyorítottam rá.

– Csak akkor tud működni a barátságunk, ha elfogadod, hogy vannak dolgok, amikről nem beszélek – jelentette ki határozottan.

– Nem bunkóságból mondom, ez egyszerűen így van.

– És mi van, ha nem tudom elfogadni?

– Akkor nem lóghatunk többet együtt. – Próbált nagyon tárgyilagos lenni, de kihallottam a hangjából a szomorúságot.

– Ennek semmi értelme – mondtam, de már kezdtem is megenyhülni. – Miért nem beszélhetsz ezekről a dolgokról?

– Nem beszélhetek arról, hogy miért nem beszélhetek ezekről a dolgokról – mondta olyan hangon, mintha ezzel el lenne intézve a dolog. Mintha azt várná, hogy erre majd azt felelem: „Ja, rendben, így már érthető.”

– Az örületbe fogsz kergetni ezzel – mondtam duzzogva, mire Jack elmosolyodott.

– Tudom – felelte. Bár még mindig mosolygott, bocsánatkérés bujkált a hangjában. – Most hazaviszlek, otthon végiggondolod, hogy így is megéri-e velem lógni, és ha úgy döntesz, hogy igen, írsz egy SMS-t. Jó így?

– Jó – mondtam, és próbáltam roppant szomorúnak és sértődöttnak tünni, hátha meggondolja magát, és elárulja a szigorúan titkos információkat.

Nem vált be a tervem: nevetve parkolt le a házunk előtt, majd mikor kiszálltam és közöltem, hogy majd később beszélünk, válasz helyett csak integetett.

Beléptem a lakásba, gyorsan túlestem a Milo által levezenyelt rövid kihallgatáson, aztán még órákig feküdtem az ágyamon, és abszurdnál abszurdabb elméleteket gyártottam Jackről. Lehet, hogy valami bizarr kísérletet végeznek rajta? Esetleg CIA-ügynök? Vérfarakas? Nem, egyik sem tűnt valószínűnek.

Végül arra jutottam, hogy Jack valószínűleg valami Hannah Montana-féle híresség lehet. Ez megmagyarázná, miért ismerte fel mindenki. Nekem pedig nyilván azért nem beszélt a dologról, mert titokban akarja tartani, hogy híres.

Ez változatlanul nem magyarázta meg, hogy miért ismeri fel rajtam kívül mindenki, vagy hogy miért akar inkognitóban maradni. De legalább volt egy elméletem.

Mivel hajnalig törtem a fejem Jacken, és másnap nem volt iskola, elhatároztam, hogy az egész napot az ágyban töltöm, puha tollpaplanom társaságában.

Számításaimat azonban sajnos keresztülhúzta a tény, hogy lejárt a Jane-re vonatkozó embargóm. Pontosabban Jane volt az, aki feloldotta a tilalmat azzal, hogy berontott a szobámba, és felvert édes szunyókálásomból.

– Mi a franc folyik itt? – szúrta a foga között, miután kivágta az ajtót, de olyan erősen, hogy a kilincs nyomot hagyott a falon.

Kótyagosan ültem fel az ágyon, és próbáltam ráfókuszálni a tekintetem az ajtóban álló Jane elmosódott alakjára. Dühödten, csipőre tett kézzel meredt rám.

A háta mögött megpillantottam Milót, aki halkán, de kétségbeesetten próbálta rávenni Jane-t, hogy vegyen vissza a hangerőből, különben anya nagyon dühös lesz. Utáltam, hogy valahányszor Jane átjött, az öcsém mindig úgy viselkedett, mint egy kiskutyá, aki bármelyik pillanatban a szőnyegre pisilhet.

– Miről beszélsz? – kérdeztem kábán, majd visszarogytam a párnámra, és megpróbáltam felidézni az álmot, amelyikből Jane kiszakított.

– Tudod te azt jól. – Valami gúnyos vigyorféltre húzódott a szája, és Jimmy Choo cipőjével átlépte a padlón szanaszét heverő koszos ruháimat.

A szemem sarkából rápillantottam az ébresztőóra, és láttam, hogy 11:13-at mutat. Elfintorodtam. Még dél sincs, de Jane már kirúszozva, túsarkúban parádézik.

– Fogalmam sincs – ásítottam, és magamra húztam a takarót.

– Kismillió SMS-t írtam, és vagy ezerszer hívtalak. Miért nem válaszoltál az üzeneteimre? – kérdezte Jane, és lerántotta rólam a takarót.

– Mert kismillió volt belőlük – feleltem, és kelleetlenül felültem megint.

– Ahh – nyögte Jane, és sértődötten lehuppant mellém az ágyra.

– Nem írtam volna ilyen sokat, ha képes vagy válaszolni.

– Bocs.

– Szóval? – pillantott rám kérdően.

Mostanra megenyhültek a vonásai, tehát valószínűleg megbocsátott, ami kisebb csodaszámba ment nála. Jane Testamentumában az egyik fő bűn ugyanis a mellőzés volt. Márpedig én majdnem két teljes napig nem vettem tudomást a létezéséről.

– Szóval mi? – Tényleg fogalmam sem volt, mire akar kilyukadni. Köszönettel tartozom neki valamiért, vagy mi?

– Beszéltél *vele*? – kérdezte.

– Ki az a „vele”? – emeltem tekintetem esdeklően a plafonra. Mikor rájött, hogy valami fiúról lehet szó, Milo láthatóan kihúzta magát, készen arra, hogy megvédje a becsületemet.

Milo azok közé a srácok közé tartozott, akiket a nagyobb fiúk az iskolai öltözőszekrénybe szoktak zárni poénból, ráadásul fiatalabb is volt nálam, úgyhogy nem igazán tudtam, kitől tudna megvédeni.

– *Jack!* – felelte Jane, mintha ez lenne a legnyilvánvalóbb dolog a világon. Mikor látta, hogy Milónak fogalma sincsen, kiről beszél, leesett az álla a döbbenettől. – Úristen, Alice! Te nem beszéltél neki Jackről?

– Nem, még nem – ráztam meg a fejem. Az igazság az, hogy addig nem is akartam, amíg nem tisztáztuk a dolgokat Jackkel, de Jane most keresztülhúzta a számításaimat.

– Ez meg hogy lehet? – Szemlátomást megdöbbenett a dolog. Nem tudta felfogni, hogy van valaki, aki nem beszél folyton Jackről.

– Nem tudom, Jane – sóhajtottam. – Egyszerűen nem került szóba.

Az igazat megvallva, Jane megszállottsága volt az egyik dolog, ami roppantul nyugtalanított Jackkel kapcsolatban. Ha rá ilyen hatással van, vajon hogyan hat a többi emberre? És nálam miért nem működik a dolog?

– Várjunk csak – kezdte Milo, most, hogy végre leesett neki a dolog. A fél karomat odaadtam volna azért, hogy ne fejezze be a mondatot. – Ez az a Jack, akivel tegnap bulizni voltál?

– Te bulizni mentél Jackkel? – kérdezte döbbenten Jane.

– Csak koncerten voltunk. Semmi különös. – Próbáltam nyugodt és tárgyilagos maradni, de hallottam, ahogy Jane levegőért kap.

– Ki ez a srác? – kérdezte Milo. Bosszantotta Jane viselkedése, és most próbált a tőle telhető legfenyegetőbben kinézni.

– Jack a világ legszuperebb pasija – jelentette ki Jane sokatmondóan.

– Csak egy srác – vettem vissza magamhoz a szót, és a nyomaték kedvéért még a vállamat is megvontam.

– Hogy mondhatysz ilyet? – kérdezte Jane, aki magában már isteni magasságokba emelte Jacket. Ezt onnan tudtam, hogy olyan áhítattal beszélt róla, ahogyan csak a cipőkről és a táskákról szokott.

– Figyelj, Jane, nem értem én ezt az egészet – fordultam oda hozzá. – Mégis, mi tetszik benne ennyire?

– Most szórakozol?

– Nem én!

– De hát találkoztál vele!

– Tudom. Ettől még nem értem. Ha ennyire rá vagy kattanva, biztos meg tudod fogalmazni, mi vonz benne.

– Hát, ő annyira... – Jane hebegve kereste a megfelelő szavakat. Ha egyszer folyton ő jár a fejében, miért nem képes elmondani, hogy mitől olyan nagyszerű ez a fiú? – Nagyon... Van benne valami. Nem tudom megfogalmazni. De meg akarom szerezni. Jobban, mint eddig bárkit.

Erre annyit tudtam csak mondani, hogy: – Húha!

– Ez azt jelenti, hogy neked nem kell? – kérdezte hitetlenkedve Jane.

– Azt – mondtam a lehető legőszintébben.

Éreztem valamiféle furcsa szimpátiát Jack irányába, de ez egészen más volt, mint amit Jane érzett. Az én vonzalmam sokkal egyszerűbb és sokkal ártatlanabb volt, mint az övé. Vagy legalábbis Jane szavaiból és viselkedéséből erre következtettem.

– Mondott rólam valamit? – tért át Jane az egyetlen olyan témára, amely igazán érdekelte – saját magára.

– Nem – mondtam, majd felálltam, hogy tiszta ruhát kerítsek magamnak a szekrényből. A beszélgetés kezdett ellaposodni, ezért úgy döntöttem, itt az ideje, hogy lezuhanyozzak, és elkezdjem a napot.

– Semmit? – Zavart és szomorú volt a hangja, de nem foglalkoztam vele.

– Semmit – mondtam. – Figyelj, én most lezuhanyozok. Biztos van jobb dolgod is, mint hogy rám várjál.

– Biztos – motyogta.

Borzasztóan lesújtotta a hír, de tudtam, hogy csak néhány óra, aztán valószínűleg valami szerencsétlen fickó asztalán fog táncolni félmeztelenül. Nehezemre esett sajnálni.

Miután Jane végre összeszedte magát és elment, Milo nekiállt kikérdezni Jackről. Eltartott egy kis ideig, de végül sikerült meggyőzőm, hogy minden a legnagyobb rendben van. Vonakodva bár, de ejtette a témát, és elengedett zuhanyozni.

Jólesett a bőrömnek a forró víz, és hagytam, hogy gondolataim visszataláljanak oda, ahol múlt éjjel jártak. Nem hagyott nyugodni, ami Jane mondott. Hogyan lehet fülig szerelmes valakibe anélkül, hogy legalább egy kicsit meg tudná indokolni?

És ekkor leesett. Én vagyok az, aki megpillantotta Jack igazi énjét – a vonzó, kisleányos bájos srácot. Amit Jane, a pincérnő és a többiek láttak – ők valami olyanra reagáltak, ami nem volt igazi. Nem tudom, hogy a feromonok csinálták-e, vagy valami más, de az biztos, hogy nem volt igazi.

De mi van, ha én sem vagyok *immúnis*? Mi van, ha Jackben semmi különös nincs, de én is hasonlóképpen reagálok, csak kevésbé hevesen? Mi van, ha éppen most sétálok bele ugyanabba a csapdába, ami-be Jane?

4

ATNT CSATORNA VÉGTELEN BÖLCSESSÉGŰ URAI ÚGY HATÁROZTAK, hogy egész napos John Hughes maratont tartanak. Milo, aki képtelen volt megérteni, hogy tetszhet bárkinek is Molly Rongwald, velem együtt nézte végig az egészet. Időnként megpróbált rábeszél-
ni, hogy kapcsoljunk el, de én voltam az erősebb, így teljes uralmat gyakoroltam a távkapcsoló felett.

Éppen másodszor kezdtük el nézni az *Álmodj rózsaszínt*, mikor megcsörrent a mobilom. Már majdnem éjfélre járt, ezért biztosra vettem, hogy Jane szeretné igénybe venni a sofőrszolgálatomat (annak ellenére, hogy nincs is kocsim), de azért felvettem a telefont a dohányszóasztalról.

Nem Jane volt az. Jack írt. *Úgy tűnik, nem írtál.*

Nagyon jó megfigyelő vagy – válaszoltam.

Elhatároztam, hogy megpróbálok közömbös maradni. Nem volt kellemes gondolat, hogy esetleg valami bűbáj vagy hormonális szemfényvesztés áldozatává válhatok.

Hamarosan új üzenetet kaptam. *Ez azt jelenti, hogy nem akarsz barátkozni?*

Tényleg ezt írta. Fiúktól utoljára az általános iskola első osztályában kaptam ilyen leveleket. Hirtelen ellenállhatatlanul elbűvölőnek

éreztem Jacket, és mivel nem láttam, és az illatát sem éreztem, nem tudtam másra gondolni, mint hogy tényleg tetszik. Ezért azt írtam: *Dehogynem. Mindenképpen.*

– Ki az? – csattant fel Milo. Odahajolt a kanapé túlsó végéről, hogy megnézze a telefonomat, de nem engedtem. – Az a Jack az, ugye? – kérdezte.

– Tisztában vagy vele, hogy törvény adta jogom ellenkező nemű emberekkel SMS-ezni? – néztem rá szúrósan.

– Bánom is én – mondta, és visszafordult a tévéképernyő felé. Ekkor megint megszörrent a telefon, és Milo megint felsóhajtott.

Jack azt írta: *Nagyszerű. Akarsz csinálni valamit?*

Megkérdeztem: *Mire gondoltál?*

Mire ő: *Bármire. Akármire. Miénk a város!*

Mire én: *Ez elég nagyra törő terv.* De tényleg izgalmasan hangzott.

Erre Jack azt válaszolta: *Mert az is. Negyedóra alatt el tudsz készülni?*

Azt írtam: *Persze. Találkozzunk a ház előtt!*

Villámgyorsan magamra dobtam egy kevés sminket, és belebújtam a cipőmbé. Mielőtt kiviharzottam volna a lakásból, megígértem Milónak, hogy nem maradok sokáig, és hogy bármikor felhívhat, ha szüksége van rám. Válasz gyanánt felmordult, én pedig kirohantam az utcára.

Jack már odakint várt, ezúttal egy tűzpiros sportkocsiban, ami első pillantásra többé kerülhetett, mint a házunk. Fülig ért a szája, mikor kinyitottam az ajtót, és beültem mellé.

– Jó kis kocsi – pillantottam körbe a hihetetlenül fényűző autóban.

– Az enyhe kifejezés. Ez egy Lamborghini Gallardo – magyarázta Jack azzal az ostoba vigyorral az arcán. – Összesen hatezer van belőle a világon.

– Új?

– Áh, a bátyámé – mondta Jack.

Mielőtt bármi mást kérdezhettem volna, sebességbe tette a kocsit, és kilőttünk az utcára. Azt hittem a Jettáról, hogy gyors, de semmi nem volt ehhez képest.

– Jó sok pénze lehet a bátyádnak – mondtam, miközben elegánsan bevettünk egy kanyart, és ide-oda cikáztunk a kocsik között. Jack ráfordult az I-35-ösre, alighanem azért, hogy nyílt országúton mutassa meg, mit tud a kocsija.

– Eléggé – vontam meg a vállát. – Engem mondjuk nem annyira izgat a pénz. – Azok szoktak így beszélni, akiknek soha, semmiért nem kellett megküzdeniük, és megpróbáltam elképzelni, gazdag-e Jack, és honnan származik.

– Az jó lehet – mormoltam.

Mi eléggé szegények voltunk, de annyira azért nem, hogy kedvem legyen munkába állni, és megkeresni a saját pénzemet. Csak annyira, hogy észrevegyem.

– Épp elég dolog van a pénzen kívül, amin lehet aggódni – felelt Jack komolyan. – Hidd el nekem!

– Például? – kérdeztem, és az elmosódottan suhanó tájról Jackre siklott át a tekintetem. Ő tudálékosan rám vigyorgott, és megrázta a fejét. Csodás – egy újabb dolog, amiről nem hajlandó beszélni. – Szóval, van egy bátyád.

– Meg egy öcsém – mondta. – És egy nővérem. Igazából a sógor-nőm, de olyan, mintha a nővérem lenne.

– Vagyis akkor ő a bátyád felesége? Vagy a te feleséged testvére? – tapogatóztam.

– Nekem nincsen feleségem – nevetett fel Jack. – Ő a bátyám felesége.

– Hogy hívják őket? – Végláthatatlan sorban sorakoztak fejemben a kérdések, de igyekeztem megmaradni a biztonságosaknál.

– Peter és Ezra. Ezra a legidősebb, és ő az, aki házas. Mae-nek hívják a feleségét.

– És mi van a szüleitekkel? – fordultam felé, miközben fejemet a fejtámlának döntöttem. Kezdtém szédülni az elsuhanó tájtól.

– Meghaltak. – A hangja érzelemmentes volt ugyan, de a tekintete megkeményedett.

– Sajnálom – mondtam bután.

– Semmi baj. Tizenöt éve történt – rázta meg a fejét, majd újra felém fordult. – És mi a helyzet veled? – kérdezte, és újra vidám volt az arca. – Neked van családod?

– Az anyukámmal és az öcsémmel élek – válaszoltam. – De néha úgy érzem, mintha ő lenne az idősebb. – Jack hangosan felkacagott, és csodálatos nevetése visszhangzott a kocsiban. Furcsa melegséget éreztem, mintha hóhullámok árasztották volna el a testemet.

– Pontosan értem, miről beszélsz – mondta vigyorogva.

– Tényleg? – Milót mindig valami csodabogárnak gondoltam, és jó volt hallani, hogy vannak még hozzá hasonlók a világban.

– Igen, de Peterrel azért más a helyzet – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy nem találkoztál még hozzá hasonló emberrel.

– Azt hiszem, látnom kéne ahhoz, hogy ezt teljes bizonyossággal kijelenthessem – hívtam fel a figyelmét a tényre.

– Egyszer talán erre is sor kerülhet. – Furcsán fakó, szinte aggodalmas volt a hangja.

– Az, hogy nincsen feleséged, azt jelenti, hogy egyedülálló vagy? – kérdeztem.

– Hát, izé, igen – válaszolta, majd mielőtt tovább faggathattam volna, visszakérdezett: – És te? Jársz valakivel?

– Nem igazán – horkantottam. Néhány részegen smárolást leszámítva nem nagyon volt szerelmi életem.

– Miért nem? – kérdezte Jack.

– Te is láttad a barátnőmet, Jane-t – mondtam szomorúan. – Nagyszerűen ért hozzá, hogy bárhova megyünk, ő legyen a figyelem középpontjában.

– Á, dehogya!

– És neked miért nincsen barátnőd? Úgy láttam, lennének jelentkezők – tereltem vissza a szót órá.

– Pont ez az egyik oka. Anélkül tetszem meg mindenkinek, hogy igazából ismernének. Így elég nehéz bárkivel is valódi kapcsolatot kialakítani.

– És mi a másik oka? – kérdeztem, de nem válaszolt. – Szóval nem árulod el.

– Azt hiszem, éjfélkor adják a *Rocky Horror Picture Show*-t Lakeville-ben – jelentette be minden átmenet nélkül. – Érdekel?

– Persze. – Kipillantottam az ablakon, és néztem, ahogy a kocsi keresztülsiklik a forgalmon. – Miért nem a saját kocsiddal jöttél?

– Igazából az sem az enyém. – Megint nem válaszolt a kérdésemre, de már kezdtem hozzászokni. – Az a nővéremé, Mae-é.

Feltűnt, hogy megint a nővérenek és nem a sógornőjének nevezte Mae-t, és azon gondolkodtam, egyszerű elszólásról van-e szó. Annyit rejtélyeskedett, hogy kezdtem mindenben mögöttes jelentést keresni.

– Egyáltalán van kocsid?

– Ja, van egy dzsip. Csak mostanában nincs kedvem azzal járni – mondta, majd hamiskásan elmosolyodott, és rám pillantott. – Meg aztán ez sokkal gyorsabb.

– Ez igazságtalanság – mondtam fáradtan, miután egy ideig csendben autóztunk. – Semmit sem vagy hajlandó elárulni magadról.

– Várjál csak, majdnem mindent elmondok magamról mindjárt.
– Próbált vidámnak tűnni, de kissé mintha megsértődött volna. Most először vettem észre, hogy őt is ugyanannyira zavarja, ha nem mondhat el valamit, mint engem.

– Kedvenc színem a chartreuse-zöld. Szeretem a Ramonest és a Cure-t. A szobám fala sötétkék. Tizennégy évesen csókolóztam először, miközben a „Rock Lobster” szól, mert a lány nagyon-nagyon szerette a B-52’s-t. Persze ebből tudnom kellett volna, hogy nem fog működni a dolog, de fiatal voltam és ostoba.

– Chartreuse-zöld? – visszhangoztam, figyelmen kívül hagyva valómása többi részét. – Azt sem tudom, mi az.

– Az olyan élénk olívaszín – magyarázta Jack. – Úgy helyezkedik el a fény spektrumon, hogy az emberi szem ezt látja legjobban az összes szín közül.

– Te totál összevissza beszélsz. – Befordultunk a parkolóba, én pedig rájöttem, hogy Jack anélkül vészelte át az utazást, hogy bármit is elárult volna magáról. Mikor leállította a kocsit, komolyan a szemébe néztem, és megkérdeztem: – Elmondod, miért nem árulsz el nekem semmit?

– Mit gondolsz, miért? – kérdezte Jack barátságosan.

– Tanúvédelmi program? – Igazából ezt az ötletet már régen kihúztam a listámról, mivel nem nagyon magyarázott meg semmit. És épp ahogy gondoltam, Jack kinevetett.

– Nem nyert – mondta, és fejcsóválva kipattant az autóból, én pedig utána.

– Akkor most találgathatok? Megmondod, ha ráhibázok? – A film már valószínűleg elkezdődött, ezért Jack igencsak megszaporozta a lépteit, én meg – amennyire rövid lábaim engedték – próbáltam tartani a tempót.

– Miért ne? – mondta, amitől még jobban összezavarodtam.

– Ha akár ki is találhatom, akkor miért nem tudod egyszerűen csak megmondani?

– Mert ez a szabály. – Kinyitotta előttem a mozi hatalmas üvegajtáját, én pedig homlokráncolva beléptem.

Mikor elindult a pénztár felé, hogy megvegye a jegyeket, én gyorsan nekiálltam kiforgatni a zsebeimet, de ő csak intett, és kifizette az egészet. Normális esetben hevesen tiltakoztam volna, de most teljesen lefoglalt ez az új fejlemény.

– Te vagy a Hétszűnyű Kapanyányimonyók? – kérdeztem.

Jack hangosan felnevetett, amitől fülig elvörösödött a pénztáros lány. Jack észre sem vette a dolgot, én pedig reméltem, hogy hamarosan nekem sem fog szemet szúrni az ilyesmi. Nem mintha stípi-stopizni akartam volna, de akkor is idegesítő volt látni, ahogy csorgatják utána a nyálukat a lányok – különösen, ha szemlátomást együtt vagyunk.

– Ez nagyon jó! – Kezembe nyomta a jegyemet, és bár örültem az aprócska bóknak, nem engedtem, hogy ezt elárulja az arcom. Lassan, hogy követni tudjam, elindult a vetítőterem felé. – Hétszűnyű Kapanyányimonyók, hát ez tényleg nagyon jó. Ezt el kell mesélnem Ezrának.

– Miért? Ti ilyen mesebeli szörnycsalád vagytok?

Jack nevetve megrázta a fejét, majd mielőtt tovább kérdezősködhettem volna, belökte a vetítőterem ajtaját.

A film már ment, de csak a lelegejéről maradtunk le. A nézők egy része úgy volt öltözve, mint a szereplők, és pattogatott kukoricát hajigáltak a vászonra, így senkinek nem tűnt fel, mikor belopódtunk az utolsó sorba.

Nem mondom, a *Rocky Horror Picture Show* elég jó film, és örültem, hogy beülünk rá, meg minden, ellenben Jack vagy figyelemzavaros volt, vagy művészi színvonalon üzte a köntörfalazást.

Elhatároztam, hogy ennek ellenére megpróbálom a maximumot kihozni a helyzetből, így aztán úgy tettem, mint Jack, és minden figyelmemet a filmnek szenteltem. Jack tudathasadásos rajongóként viselkedett: bár a többiektől eltérően nem húzott fekete fűzőt, de a szöveget azért ő is együtt üvöltötte a szereplőkkel.

Biztos voltam benne, hogy a Time Warp című számnál tánra fog perdülni, és valószínűleg meg is tette volna, ha van elég hely a nézőtéren.

A film vége felé aztán sikerült egész jól elhelyezkednem a széken, és szerencsére Jack lelkesedése is alábbhagyott kissé. A karom egész véletlenül hozzáért az övéhez, és újra meglepett a bőre hőmérséklete. Puhának és melegnek éreztem a karját, mégis: olyan volt, mint ha nem élő szövetet, hanem valami mesterséges anyagot érintenék.

Olyan furcsa volt a tapintása, hogy még többet akartam érezni belőle. Egész karomat a közös karfára fektettem, és szántszándékkal nekinyomtam a bőrömet a bőrének. Hihetetlenül puha volt a kézfeje.

Nem húzta el a karját, de magamon éreztem a tekintetét, és mikor a szemébe néztem, hihetetlen zavart láttam az arcán.

– Szeretnéd megfogni a kezem? – kérdezte, mintha ennél bizarrabb dolgot el sem tudna képzelni.

Bár nem próbáltam megfogni a kezét, egyáltalán nem tetszett a védekezés. Mi rossz lett volna abban, ha azt akarom?

– Mi van, ha igen? – kérdeztem felszegett fejjel. Készen álltam rá, hogy kiderítem, miért zavarná annyira, ha kiderülne, hogy éppenséggel tetszik nekem?

Jack alighanem úgy döntött, kiugratja a nyulat a bokorból, és megfogta a kezemet. Teljesen olyan érzés volt, mintha egy báb tenyere simulna az enyémbé. Végül aztán elkezdett felmelegedni, de ez is olyan természetellenes érzés volt, hogy inkább elhúztam a kezem.

– Okés. Ez nagyon fura – suttogtam.

Válasz gyanánt vállat vont, amiből arra következtettem, hogy nem áll szándékában magyarázatot adni szokatlanul gyors testhőmérséklet-változására.

Némán néztük végig a film hátralévő részét (legalábbis én – ő tovább kiabált és énekelt). Mire véget ért, én már kezdtem ásítózni, és tudtam, hogy ez azt jelenti: hamarosan fellövik a hálósipkát.

Nem mintha ezt szerettem volna. Bizarrr kézfogás ide, titkolózás oda, nagyon jól éreztem magam Jackkel, és nem akartam, hogy vége legyen az estének. Soha.

– Remélem, jól mulattál – mondta, mikor megálltunk a házunk előtt.

– Úgy van – bólintottam. – És akkor... találkozunk még valamikor?

– Persze – mosolyodott el, miközben felém nyújtotta a kezét. – Kérem a telefonodat.

– Miért? – kérdeztem, de már vettem is elő a zsebemből, hogy a kezébe nyomjam.

– Egy pillanat – mondta, és elvette a mobilomat. Nyomkodni kezdte a gombokat, és mindenféle olyat csinált rajta, amit onnan, ahol álltam, nem lehetett látni. Egy perc múlva aztán egy semmi jót nem ígérő pillantás kíséretében visszaadta.

– Mit csináltál? – kérdeztem, miközben szétnyitottam a készüléket, és megpróbáltam kideríteni, mit művelt vele.

– Majd meglátod – mosolyodott el.

– Jaj, veled csak a baj van – ráztam meg a fejem, miközben zsebre vágтам a telefont.

– El sem tudod képzelni, mennyi – nevetett fel.

Akkor is nevetett, mikor kiszálltam a kocsiból. Furcsán felvillanyozó, de kissé kimerítő volt vele lenni. Mikor nem mozgott, akkor

is telítve volt energiával, amit mintha a környezetéből vont volna el.

Még szinte be sem léptem a lakásba, de máris szembetaláltam magam Milóval, aki annyira zavarban volt, hogy tudtam: baj van. A napszakhoz illően pizsamában volt, és a konyhapultnak támaszkodott.

Éppen meg akartam kérdezni, mi történt, mikor anya átható hangja hasított a fülembe.

– Örülök, hogy sikerült hazaérned – kiáltotta.

Beléptem a nappaliba, és láttam, hogy a lestrapált fotelban ül. Őszülő haja nagy összevisszaságban állt ki a feje búbján lévő kontyból. Milo és én is tőle örököltük szokatlanul nagy szemünket, amitől fiatalabbnak néztünk ki a korunknál. Miközben rágyújtott, fagyos pillantásokat lövellt felém.

– Hogyhogy nem dolgozol? – kérdeztem.

– Bombariadó miatt hazaküldtek mindenkit – mondta. – Edina állomására továbbbíjtják a hívásokat.

– Ó! – Ostobán ácsorogtam az ajtóban, és vártam, hogy valaki elárulja végre, mi folyik itt.

– Mit csináltál ilyen sokáig? – kérdezte gúnyosan.

– Nincs iskola, sem takarodó – válaszoltam óvatosan.

Elméletben persze előfordulhatott, hogy mégiscsak volt takarodó, mivel anyával soha nem beszéltünk erről, éjszakánként pedig dolgozott. Hét közben azért mindig próbáltam éjfélre hazaérni, különben Milo kibukott rám.

Anyát egyetlen dolog érdekelte: az, hogy rendesen járunk-e iskolába, és hogy félévkor minden tantárgyból átmegyünk-e. Ameddig ezt a két feltételt teljesítettük, felőle bármit csinálhattunk.

– Vagyis nem egy fiúval voltál el? – Anya hamar rátért a lényegre, és a szemem sarkából láttam, hogy Milo elvörösödik szégyenében.

– Hát, de. – Kicsit kihúztam magam, és arra gondoltam, hiába dühös az anyám, én nem csináltam semmi rosszat. – Baj?

– Ki az? – Lepöckölte a hamut a fotel karfájáról, és ahelyett, hogy rám nézett volna, a földet kezdte bámulni.

– Jacknek hívják – mondtam, és a testsúlyomat tétován áthelyeztem egyik lábamról a másikra.

Lopva Milóra pillantottam. Belegondoltam, mióta ácsoroghat itt anyákkal, mennyi ideig tarthatott a kínvallatás, és hirtelen nagyon megsajnáltam szegényt.

Félre ne értsetek: anyám nem volt rossz anya. Egy fáradt, magányos nő volt, aki hetven órát dolgozott egy héten, és aki alig látta a gyerekeit. Nem nagyon volt ideje arra, hogy meggyőzzön minket: ne kövessük el ugyanazokat a hibákat, mint ő.

– Értem. – Elnyomta a cigijét, és kifújta a füstöt. Amikor újra megszólalt, kedves, túlságosan is kedves volt a hangja, annyira, hogy futkosni kezdett a hátamon a hideg. – És nem lenne kedved bemutatni nekünk ezt a fiút?

– Hogyan? Mikor? Mindig dolgozol.

– Nekem úgy tűnik, ő is olyan éjszakai bagoly lehet, mint te – mondta, rám nézett, és rezgetetni kezdte a szempilláját. – Biztos vagyok benne, hogy sikerül találni egy megfelelő időpontot a következő két napban.

Végtelen sok ellenérv és kifogás jutott szinte egyszerre az eszembe, de nem akartam még jobban felidegesíteni anyát. Ezért aztán csak bólintottam.

– Oké, majd kitalálok valamit.

– Ajánlom is. – Úgy tűnt, mintha őt is meglepte volna, hogy ilyen könnyen belemegyek a dologba, én pedig arra gondoltam, vajon mennyit szoktam veszekedni vele csupán a vita kedvéért. Valószínűleg

nagyon rossz lánya vagyok. Még az is lehet, hogy rossz ember. – És ha úgy ítélem meg, hogy többet nem találkozhatsz ezzel a fiúval, akkor tartani fogod magad ahhoz. Megértetted?

– Teljes mértékben – biccentettem. Természetesen akkor is találkozni fogok veled, csak nem mondom majd el anyának.

– Jó – mondta, majd felkelt, és felmarkolta a pénztárcáját az asztalról. – Elmegyek a kaszinóba. Holnap találkozunk.

Úgy tűnt, meg van elégedve a beszélgetéssel, pedig még csak le sem üvöltötte a fejem. Az igazat megvallva, az átlagos beszélgetéseinkhez képest ez tényleg egy jó beszélgetés volt.

Ahogy a szobából kifelé menet elhaladt mellettem, megcsapta az orrom a cigaretta és az olcsó konyak szaga. Megállt, és félig felém fordulva azt mondta:

– Örülök, hogy épségben haz értél.

– Köszönöm – mondtam kissé tanácstalanul. Erre ő bólintott, és kísértált az ajtón.

Amint anya kitette a lábát a lakásból, Milo azonnal nekiállt menetegetőzni, de gyorsan leállítottam. Ő mindig a legjobbat akarta nekem, és ezt én is pontosan tudtam. Ráadásul túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy bármi miatt idegeskedjek.

Arra jutottam, hogy jobb ezen túlesni, ezért gyorsan írtam Jacknek, tudna-e találkozni az anyámmal. Mikor két másodperc múlva megérkezett a válasz, rájöttem, mit csinált a telefonommal. Letöltötte a *Time Warp*ot, és beállította a saját csengőhangjának, így ettől kezdve minden SMS-ét vagy telefonhívását ez a szám jelezte.

Azt írta, hogy köszönettel elfogadja a meghívást, és hogy holnap este pontban nyolckor itt lesz vacsorára. Próbáltam nem belegondolni, mennyire rettenetesen rémisztőek a kilátásaim.

Reggel az első dolgom az volt, hogy tájékoztattam Milót Jack érkezéséről. Anya még aludt. Milo csodálatosan értett a házimunkához, azaz ő volt a családi szakács. Hagytam, hogy ő készítse el a vacsorát, én próbáltam a segítségére lenni, meg igyekeztem rendbe szedni a lakást.

Igazából egész jó lakásunk volt, csak nagyon kicsi. Magam sem tudtam, hogy miért, de mindenképpen szerettem volna jó benyomást tenni Jackre.

Nem is értettem, miért érzek úgy iránta, ahogy, de félretettem ezt a gondolatot. Volt elég bajom aznap estére.

Aztán bekövetkezett az elképzelhetetlen: Jack *korán* érkezett.